

Sygn. akt: I 1 C 1967/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: st. sekr. sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016 r. w Gdyni

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko F. L.

o zapłatę

I uchyla wyrok zaoczny z dnia 12.2.2016r., oddala powództwo w całości;

II Kosztami postępowania w kwocie 717,00 złotych, w tym 600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego obciąża powoda i zasądza od powoda M. J. na rzecz pozwanego F. L. kwotę 617,00zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód M. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego F. L. kwoty 4000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwany miał dokonać naprawy samochodu powoda, jednakże nie dokonał naprawy, a to sprawiło stratę gwarancji na silnik kupiony na Allegro oraz straty związane ze złomowaniem samochodu i niemożnością używania go w firmie powoda. Nadto powód wskazał, że wezwał pozwanego do zapłaty - bezskutecznie. Wskazał też, że na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 1800 zł- koszt zakupu silnika na Allegro, 1800 zł – koszt holowania samochodu, jego parkowania w okresie, gdy powód nie mógł z niego korzystać ze powodu nienaprawienia samochodu przez pozwanego, 400 zł tytułem odszkodowania za niemożność korzystania z samochodu przez firmę powoda przez okres 8-u miesięcy

(pozew – k. 2-6, 10-14)

Pozwany F. L. nie stawił się na pierwszą rozprawę mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie, więc wydano wobec niego wyrok zaoczny.

(wyrok zaoczny k. 59)

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zarzucił, iż powód żądając kwoty 4000 zł chce się bezpodstawnie wzbogacić, albowiem powód wyraził zgodę na nabycie silnika na własne ryzyko, nie poinformował o istnieniu gwarancji na silnik i terminie tej gwarancji i nie zależało mu na szybkiej naprawie samochodu. Pozwany przyznał, iż miał wykonywać prace naprawcze samochodu powoda polegające na wymianie silnika na zakupiony przez powoda na jego ryzyko. Przyznał, że ostatecznie nie dokonał wymiany silnika, nie wystawił też faktury i nie żądał zapłaty za w/w usługę. Pozwany wskazał, że wszystkie części użyte do naprawy pojazdu zostały dostarczone przez powoda i były to części używane. Ponadto podniósł fakt, że powód nie poinformował go o istnieniu

i terminie gwarancji. Ponadto zarzucił brak legitymacji czynnej po stronie powoda, albowiem to nie on, ale T. H. (1) kontaktowa się z nim w sprawie naprawy samochodu

(sprzeciw k. 71-74)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2014 r. pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) należący do M. J. został przyjęty do warsztatu F. L. celem naprawy . Przedmiotem naprawy miał być silnik tego samochodu. Pojazd został przekazany do warsztatu przez pracownika powoda T. H. (1), który ten samochód użytkował w ramach wykonywanej pracy u M. J..

okoliczność bezsporna, a nadto protokół z naprawy pojazdu. – k. 93, zeznania świadków: D. K., k. 94-97 na nośniku, T. H. (1) k. 102-105 na nośniku , zeznania powoda – k. 117-118,- na nośniku , zeznania pozwanego k. 118-121 na nośniku

Naprawę w/w pojazdu wykonać miał F. L. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą D. (...) G. II szkoła żeglarska E. S. A. z siedzibą w G.. W ustnej umowie ustalono, że zostanie wymieniony silnik , który kupi M. J. i dostarczy do warsztatu .Silnik taki został kupiony przez żonę M. J. na Allegro i dostarczony do warsztatu, jednak po wmontowaniu okazało się, że nie pasuje do tego modelu. Wobec tego M. J. za pośrednictwem żony kupił kolejny silnik- tym razem odpowiedni do modelu samochodu, ale jak się potem okazało – uszkodzony, który posiadał gwarancję rozruchową na okres ok miesiąca od montażu.

okoliczność bezsporna, a nadto, protokół z naprawy pojazdu. – k. 93, zeznania świadków: D. K., k. 94-97 na nośniku, T. H. (1) k. 102-105 na nośniku , zeznania powoda – k. 117-118,- na nośniku , zeznania pozwanego k. 118-121 na nośniku, wydruk z allegro k. 24-34

T. H. (1) działający w imieniu M. J. i F. L. ustalili, że zostanie dokonana wymiana silnika, ale nie ustalili terminu dokonania tej czynności . F. L. nie wiedział też, że istnieje gwarancja rozruchowa i jaki jest jej termin. Zaś T. H. (1) nie życzył sobie sprawdzenia silnika przed montażem i nie zależało mu na szybkiej naprawie. Nie chciał też sprawdzenia silnika przed montażem.

protokół z naprawy pojazdu. – k. 93, zeznania świadków: D. K., k. 94-97 na nośniku, T. H. (1) k. 102-105 na nośniku , zeznania powoda – k. 117-118,- na nośniku , zeznania pozwanego k. 118-121 na nośniku, wydruk z allegro k. 24-34

Po zamontowaniu silnika okazało się, że nie jest sprawny.

protokół z naprawy pojazdu. – k. 93, zeznania świadków: D. K., k. 94-97 na nośniku, T. H. (1) k. 102-105 na nośniku , zeznania powoda – k. 117-118,- na nośniku , zeznania pozwanego k. 118-121 na nośniku, wydruk z allegro k. 24-34

M. J. , wiedząc, że silnik nie jest sprawny nie próbował kontaktować się ze sprzedawcą w/w silnika , aby próbować skorzystać z gwarancji rozruchowej

zeznania świadków: D. K., k. 94-97 na nośniku, T. H. (1) k. 102-105 na nośniku , zeznania powoda – k. 117-118,- na nośniku , zeznania pozwanego k. 118-121 na nośniku, wydruk z allegro k. 24-34

W dniu 19.3.2015r T. H. (1) odebrał niesprawny samochód marki R. (...) o nr rej. (...) należący do M. J. z warsztatu F. L.. Silnik tego samochodu zamontowany w tym warsztacie, a dostarczony przez właściciela pojazdu , miał uszkodzone panewki na wale korbowym pojazdu. M. J. nie zapłacił za wmontowanie tego silnika, a F. L. nie żądał w/w zapłaty. Opłata za wmontowanie silnika miała wynieść 750 zł , za robocizną oraz 250 z za olej (...) - 10 litrów.

protokół z naprawy pojazdu. – k. 93, zeznania świadków: D. K., k. 94-97 na nośniku, T. H. (1) k. 102-105 na nośniku , zeznania powoda – k. 117-118,- na nośniku , zeznania pozwanego k. 118-121 na nośniku, wydruk z allegro k. 24-34,

111-115

Pismem z dnia 17.6. 2015 r. M. J. wezwał F. L. do zapłaty kwoty 4000 zł jako odszkodowania za zezłomowanie samochodu marki R. (...) o nr rej. (...).

okoliczność bezsporna, a nadto wezwanie do zapłaty – k. 17-8

Samochód marki R. (...) o nr rej. (...) należący do M. J. został sprzedany w dniu 9.3.2016r

okoliczność bezsporna, a nadto umowa sprzedaży k. 116

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Zaszły więc warunki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego. Jednocześnie § 2 tego przepisu wskazuje, iż w takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości.

Na tym etapie postępowania nie było uzasadnionych wątpliwości co do twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, dlatego wydano wyrok zaoczny zgodny z żądaniem pozwu.

Na skutek sprzeciwu pozwanego od wyroku zaocznego, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w tej sprawie również w zakresie dowodów zgłoszonych przez pozwanego.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa.

W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty wskazanej w pozwie kwoty powinien był wykazać zasadność obciążenia pozwanego żadaną kwotą, charakter umowy jaka łączyła strony oraz jakie świadczenia w ramach tej umowy powinien pozwany ponosić na rzecz poprzednika prawnego powoda. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązek udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód. Nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się na w/w dowodach z dokumentów złożonych przez strony w toku postępowania. Dokumenty te uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ponadto nie były kwestionowane przez stronę przeciwną.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się także na zeznaniach świadków: D. K., T. H. (1) oraz stron :M. J. i F. L..

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zeznania świadków ,powódki i pozwanego częściowo są spójne i konsekwentne, zgodne z zebrany w sprawie materiale dowodowym. W konsekwencji Sąd dał wiarę wszystkim tym zeznaniom co do tego, że powód zlecał pozwanemu prace naprawce pojazdu w 2014 r, które miały polegać na wymianie silnika w samochodzie marki R. (...) o nr rej. (...) należący do M. J., w którego imieniu działał jego pracownik T. H. (1). Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka T. H. (1) i powoda, co do kwestii, czy ustalono jakiś konkretny termin dokonania wymiany silnika, jak i co do tego że pozwany wiedział istnieniu i o terminie gwarancji rozruchowej oraz czy dokonano wstępnej oceny przydatności silnika przed zamontowaniem i poinformowania o niesprawności silnika powoda, albowiem nie potwierdził tego pozwany w swoich zeznaniach, ani świadek K., a nie wynika to także

z dokumentów złożonych do akt. W konsekwencji Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda, że uprzedzał pozwanego o istnieniu gwarancji i jej terminie, a także że pozwany nie wykonał umowy wyłącznie ze swej winy.

Sąd przeprowadził dowód z zeznań pozwanego F. L. i tym zeznaniom dał wiarę w zakresie, w jakim znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach powoda i świadków oraz dokumentach. Pozwany zeznał, że naprawiał pojazd powoda. Zeznał, że wymienił część w postaci silnika, który okazał się niesprawny. Zeznał też, że nie wiedział o gwarancji rozruchowej i jej terminie, nie umawiał się na określony termin dokonania wymiany silnika, a także, że powód zrezygnował z wstępnej oceny stanu silnika przed wmontowaniem go i że nie zależało mu na terminie naprawy, do pewnego momentu. Dopiero po wmontowaniu silnika i stwierdzeniu, że jest wadliwy, powód uaktywnił się i skierował do pozwanego swoje zarzuty i pretensje.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż pozwany dokonał na zlecenie powoda naprawy pojazdu poprzez wmontowanie silnika kupionego przez powoda. Poza sporem pozostawało również to, że silnik okazał się niesprawny. Bezsporne pomiędzy stronami było także to, że powód zabrał niesprawny samochód z uszkodzonym silnikiem z warsztatu w dniu 19.3.2015r, a w dniu 9.3.2016r go sprzedał.

Spór sprowadzał się natomiast do ustalenia czy pozwany wykonał poprawnie na rzecz powoda zlecone prace naprawcze, czy też nie wykonał swego zobowiązania, czym naraził powoda na szkodę, a konkretnie, czy pozbawił powoda gwarancji rozruchowej ze swej winy, czy sprawdził silnik przed wmontowaniem do pojazdu. W konsekwencji sporne było to, czy pozwany powinien zapłacić odszkodowanie za niewykonanie umowy.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 471.kc stanowi:” Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.”

Prawidłowe zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania polega na zadośćuczynieniu oczekiwaniom kroki zmierzające do przymusowej realizacji świadczenia. Wykonanie zobowiązania podlega nie wierzyciela, którego uzasadnieniem jest istniejące między stronami zobowiązanie. Jeżeli dłużnik uchybia swoim obowiązkom, nie spełniając świadczenia lub spełniając je w sposób nienależyty, to wierzyciel może podjąć tylko ocenom moralnym, a skutkiem jego niewykonania może być nie tylko ogarniająca z tego powodu dłużnika niesława (przez wpis do rejestru dłużników niewypłacalnych), ale przede wszystkim jest gwarantowane przymusem państwowym. W wypadkach gdy uzyskanie świadczenia w drodze przymusowej egzekucji jest niemożliwe albo wierzyciel z różnych powodów stracił zainteresowanie pierwotnym świadczeniem, przysługuje mu roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Zgodzić się trzeba z tezą, że stosownie do obowiązującej zasady realnego wykonania zobowiązań podstawowym uprawnieniem wierzyciela jest żądanie wykonania świadczenia należnego stosownie do treści umowy, w naturze (W. Popiołek (w:) Komentarz, 2011; F. Zoll (w:) System prawa prywatnego, t. 6, Suplement, s. 83). Odszkodowanie za niewykonanie umowy dochodzone na podstawie art. 471 k.c. jest świadczeniem mającym powetować szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem lub zaniechaniem dłużnika. Jest to roszczenie o innym charakterze niż roszczenie o wykonanie umowy. Ma ono na celu wyrównanie uszczerbku wywołanego nieprawidłowym zachowaniem kontrahenta, a nie wymuszanie na nim zobowiązania zgodnie z treścią umowy. Pamiętać przy tym trzeba, iż nawet wtedy, gdy wierzyciel uzyska należne mu świadczenie, ale stanie to się w innym niż umówiony termin, zwykle nie prowadzi to wtedy do pełnego zaspokojenia wierzyciela. Odpowiedzialność dłużnika z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania podlega na gruncie prawa polskiego reżimowi odpowiedzialności kontraktowej. Obejmuje on wszelkie zobowiązania, zarówno te nazwane, jak i nienazwane, bez względu na źródło powstania zobowiązania, chyba że przepisy szczególne zawierają wyłączenia. Omawiana regulacja jest w zasadzie jedyną podstawą do dochodzenia roszczeń o zaspokojenie wierzyciela w odniesieniu do nienazwanych stosunków kontraktowych, kiedy nie można odwołać się do szczegółowych regulacji ustawowych. Naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania można dochodzić jednak tylko wówczas, gdy strony łączył umowny stosunek zobowiązaniowy, czyli wtedy, gdy istniała ważna umowa.

Ustawa w art. 471 kc daje możliwość wystąpienia z roszczeniem o naprawienie szkody z tytułu niewykonania umowy także w razie jej rozwiązania, nawet w sposób dorozumiany. Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego. Odpowiedzialność kontraktowa dłużnika powstaje, jeżeli spełnione zostaną następujące przesłanki: 1) szkoda wierzyciela w postaci uszczerbku majątkowego; 2) szkoda musi być spowodowana niewykonaniem lub nienależycie wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika; 3) związek przyczynowy między faktem nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania a poniesioną szkodą. Ciężar dowodu istnienia wyżej wymienionych przesłanek, faktu aktualizującego odpowiedzialność z art. 471 k.c., istnienia związku przyczynowego oraz powstania szkody, także w postaci utraconych korzyści, w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne (wyrok SA w Lublinie z dnia 19 lutego 2013 r., I ACa 717/12, LEX nr 1314796). Musi on zatem najpierw udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia. Utrata zysku i jego wysokości musi być przez żądającego odszkodowania udowodniona. Odpowiedzialność dłużnika z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania została ukształtowana na zasadzie winy. W art. 471 k.c. zawarte jest jednak domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło wskutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność.

Przyjąć trzeba, iż obowiązek odszkodowawczy dłużnika ogranicza się do następstw, które w chwili zawarcia umowy były do przewidzenia w normalnym toku rzeczy, oraz tych, które można było rozsądnie przewidzieć na podstawie wiedzy o szczególnych okolicznościach danego przypadku (T. P., *Odpowiedzialność odszkodowawcza...*, s. 145). Całokształt przepisów komentowanego tytułu uzasadnia zapatrywanie, że uzasadnieniem odpowiedzialności dłużnika jest niezachowanie należytej staranności, a więc w konsekwencji odpowiada on za winę w postaci niedbalstwa. Standard należytej staranności wymaganej od dłużnika w wykonaniu zobowiązania określa art. 355 k.c., zważyć jednak trzeba, że wobec dłużników będących przedsiębiorcami należy przy spełnianiu zobowiązania oczekiwać staranności wynikającej z zawodowego charakteru ich działalności (W. Czachórski, *Zobowiązania*, 2009, s. 334; W.J. Katner, *Glosa do wyroku SN z dnia 16 kwietnia 2004 r., I CK 599/03, OSP 2005, z. 4, poz. 57*; M. Nesterowicz, *Glosa do uchwały SN z dnia 18 grudnia 1990 r., III CZP 67/90, OSP 1991, z. 10, poz. 230*; A. Oleszko, *Staranność zawodowa notariusza jako przesłanka odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu czynności notarialnej*, Rejent 1999, nr 11, s. 115; wyrok SA w Katowicach z dnia 30 kwietnia 1993 r., I ACr 115/93, OSA 1994, z. 1, poz. 7; wyrok SN z dnia 19 marca 2004 r., IV CK 158/03, OSNC 2005, nr 3, poz. 54). Odpowiedzialność dłużnika będzie zatem uzasadniona, gdy jego zachowanie było niezgodne z pewnym obiektywnym wzorcem, a przy tym tylko, że mógł on zachować się zgodnie z nim. Wzorec należytej staranności nie może być zatem odnoszony do indywidualnych cech i właściwości dłużnika, w szczególności do zapobiegliwości, jakiej sam dłużnik przestrzega, lecz na oczekiwanie społecznych wobec osób, które znalazły się w określonej sytuacji (wyrok SA w Warszawie z dnia 15 stycznia 2013 r., VI ACa 1077/12, LEX nr 1315740). Nie chodzi jednak tutaj bynajmniej o jakąś wyjątkową staranność dłużnika, lecz staranność dostosowaną do działającej osoby, przedmiotu jakiego działania dotyczy, oraz okoliczności, w jakich działanie to następuje. Miernik należytej staranności jest więc zobiektywizowany, a ta obiektywizacja wzorca jest najlepszym instrumentem dla ochrony interesu wierzyciela i jego zaufania, że dłużnik zachowa się w danej sytuacji zgodnie ze społecznymi oczekiwaniami wobec wszystkich osób, które podobnie w tych okolicznościach w takiej sytuacji się zachowują. Skala wymagań stawianych dłużnikowi przy wykonaniu zobowiązania jest niewątpliwie pochodną rodzaju umowy będącej źródłem obowiązków dłużnika, a zwłaszcza wyodrębnienia zobowiązań rezultatu i starannego działania (zob. jednak W. Popiołek (w:) *Komentarz*, 2011, s. 41; K. Zagrobelny (w:) *Kodeks cywilny*, 2013, s. 882).

Stosownie do treści przepisu art. 471 kc, dłużnik nie jest zobowiązany do naprawienia szkody, jeżeli wykaże, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem takich okoliczności faktycznych, które w okolicznościach sprawy dają podstawę oceny, że nie ponosi on za nie odpowiedzialności, że przyczyny takiego stanu rzeczy leżą poza jego osobą (wyrok SN z dnia 18 sierpnia 1967 r., II PR 282/66, LEX nr 13940; wyrok SN z dnia 27 maja 1969 r., I PR 257/68, LEX nr 16219). W. się stron umowy na jej niewykonanie lub nienależyte wykonanie nie pozostaje bez wpływu na zakres należnego wierzycielowi odszkodowania.

Zasadniczą kwestią w zakresie ustalenia, czy pozwany ponosi odpowiedzialność za zaistniałą sytuację, czy ponosi ją sam, czy powód przyczynił się do tego oraz ile wynosi odszkodowanie i jakie elementy składają się na kwotę odszkodowania dochodzoną pozwem w kontekście art. 6 k.c. jest udowodnienie przez powoda wszystkich okoliczności, które uprawniają do uzyskania w/w odszkodowania.

Nie budzi wątpliwości, iż aby można było przyjąć obowiązek pozwanego naprawy samochodu, aby był sprawny w chwili odbioru pojazdu przez powoda, zgodnie z art. 6 k.c. winno się udowodnić, że powód dokonał wymiany silnika wiedząc, że jest niesprawny i nie informując o tym powoda. Wobec przyjęcia, iż ciężar dowodu spoczywa w zasadzie na powodzie (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSN 1970/9/147 oraz z dnia 5 stycznia 1999 r. (...), 98 nie publ.) nie udowodnienie powyższego winno skutkować oddaleniem powództwa.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał ani nie udowodnił w żaden sposób, że pozwany bez jego wiedzy i zgody wykonał wymianę silnika na wadliwy, po uzgodnionym terminie i pozbawił go tym samym gwarancji rozruchowej, a także że poniósł z tego powodu wydatki na holowanie i parking, za które domaga się w niniejszym procesie odszkodowania. Pozwany nie zaprzeczył, aby dokonywał naprawy pojazdu powoda, ale stwierdził, że część została dostarczona na ryzyko powoda i kupiona przez niego, a także że nie wiedział o istnieniu gwarancji i jej terminie. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na to, że pozwany wiedział o gwarancji rozruchowej, że miał sprawdzić silnik przed wmontowaniem go do samochodu, a także na okoliczność, co działo się z samochodem po odebraniu go z warsztatu i do chwili sprzedaży. Świadek K., jako pracownik pozwanego, nie jest w pełni wiarygodnym dowodem w tym zakresie, albowiem jest zależny od niego, zaś świadek T. H. (1) jest pracownikiem powoda i jest zależny od niego, jemu powód powierzył samochód i on miał dopilnować wszystkiego w zakresie w/w naprawy. Jest więc faktem, że każdy z nich ma interes w tym, aby wybielić swój udział w całej sprawie.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał wysokości żądania, którego dochodzi, bo z dokumentu w postaci protokołu odbioru samochodu z dnia 19.3.2015 r. wynika kalkulacja w wysokości 750 zł za naprawę samochodu oraz 250 zł za olej do silnika, a z umowy sprzedaży także 2000 zł – cena sprzedaży tego samochodu oraz z umowy nabycia silnika wynika kwota 1499 zł – cena silnika kupionego na Allegro, natomiast powód nie wskazał dowodów na to, jak wyliczył pozostałą kwotę składającą się na żądanie pozwu poza ceną silnika, bo jedynym dowodem jest tu pismo powoda z dnia 5.10.2015 r. k 23, które jest jedynie pismem procesowym w sprawie. Kwota, którą wskazał powód w pozwie była kwestionowana co do swej wysokości przez pozwanego. Powód nie zgłosił wniosków dowodowych w postaci opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej, przewidzianych przepisami postępowania cywilnego. Jednakże biegły powołany w tej sprawie nie byłby dowodem potrzebnym, albowiem bezspornym między stronami było, że silnik był wadliwy, a sporem są okoliczności, czy powód poinformował pozwanego o gwarancji, czy nie, a także, czy powód zrezygnował z sprawdzenia silnika przed montażem, czy nie. Zasadnicze uzgodnienia między pozwanym, a świadkiem T. H. zapadały w cztery oczy.

Reasumując, zważyć należy, iż, nie można przyjąć, iż powód wykazał, że poniósł szkodę w wysokości 4000 zł z tytułu niewykonania zobowiązania przez pozwanego, co najmniej na zasadzie niedbalstwa pozwanego i bez przyczynienia się powoda, który do pewnego momentu przynajmniej godził się na warunki pozwanego, np. co do terminu wykonania usługi.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 471 kc, w zw. z art. 6 k.c. a contrario oddalił powództwo, uchylając wcześniej wyrok zaoczny z dnia 12.2.2016 r. / art. 347kpc:”. Po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Przepis art. 332 § 2 stosuje się odpowiednio.”

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku, na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., § 6 pkt 4 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349), obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą

proces. Na kwotę 717,00 zł tytułem kosztów procesu składa się : opłata od pozwu 100, 00 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł., wynagrodzenie pełnomocnika – 600 zł.

Zarządzenia:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy
3. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.